

פרשת פינחס כינוור דוד

ע"ש דוד שלמה בן ריבה ז"ל
ראש-הכולל הרב אורי פולק שליט"א

מס' 44

פרשת קדושים - פשט - מאור ושמש

"וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלוהיכם"

ופירש רש"י ז"ל: מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, מפני שרוב גופי תורה תלוין בה, קדושים תהיו הוו פרושים וכו', ודברי רש"י צריכים ביאור מה מלמדינו בזה, שפרשה זו נאמרה בהקהל ועוד מסתמא כל המצוות הנוהגות בכללות ישראל נאמרו בהקהל.

ונראה בזה, דהנה הרמב"ם כתב בהלכות דעות (פ"ו, הלכה א) אם איש הישראלי גר באיזה מקום שיש בו דעות רעות ומנהגים לא טובים, צריך לברוח מן המקום ההוא, וצריך לילך ממקום למקום וממדינה למדינה עד שיבוא למקום תורה ודעות ישרות ומנהגים טובים, שם יקבע מקום מנוחתו, ואם אינו מוצא שום מקום אשר ייטב לו, צריך להתבודד במדברות וביערות, כדי שיברח מדעות רעות ומאנשי רשע, והאמת הוא שכן צריך האדם לברוח ליערות ולפרוש עצמו מן המון עם כדי שינצל מדעות רעות וממעשים רעים, אך זאת אינו מועיל אלא להינצל מן הדברים המעכבים עבודת השם יתברך, אבל להשיג הקדושה העליונה אינו זוכה עד שידבק עצמו אל אנשי השם, עובדי ה' באמת, ולהשתתף עימם יחד בעבודה רבה הן בתפילה והן בלימוד התורה, ועיקר מצוות הכל יהיה בכנסיה יחד עם מבקשי ה', ואז יוכל להשיג הקדושה העליונה, ולפי הרוב העם המתקבצין יחד לעסק עבודת ה', כן שורה עליהם הקדושה העליונה, כמו שאמרו חכמי המשנה (ברכות מט:): לפי רוב הקהל כן משיגים הקדושה עליונה, שברוב עם הדרת מלך.

אבל עם האדם ירצה לפרוש עצמו מן הציבור ולהתבודד עצמו להתפלל ביחיד או לשום עיקר עבודת ה' הנעשה בכנסיה יחד בלתי אפשר שישג הקדושה העליונה, ולא עוד אלא שיוכל לנטות חלילה מרוב גופי תורה, אם יתבודד עצמו ויפרוש מן הציבור. כמו שאיתא בגמ' (ברכות סג:) על פסוק (ירמיה נ, לו) חרב על הבדים ואיתא שם, ולא עוד אלא שמתטפשים וכו', שאי אפשר לשום נברא לחיות ביחיד אלא הבורא יתברך שהוא אחד יחיד ומיוחד, לכן צריך האדם לדבק עצמו עם עובדי ה' ולהיות בכנסיה יחד עמם לכל עבודת הקודש.

וזהו פירוש הפסוק וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ופירש רש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, היינו שאי אפשר לאדם שיזכה אל הקדוש, אלא אם כן שיהיו בכנסיה יחד עם הקהל בעבודת ה', מפני שרוב גופי התורה תלוין בה דהיינו תפילה בציבור ודומיהן, וגמר אומר הכתוב קדושים תהיו, הוו פרושים, פירוש שבפרשה זו נצטוו ישראל להיות להיות קדושים, ויכול האדם לטעות שהפירוש הוא קדושים תהיו דהיינו שאם יתבודד עצמו יפרוש עצמו מן הציבור יזכה אל הקדושה, לכן נתחכם רש"י ופירש קודם לזה מלמד שפרשה זו נאמרה בהקהל דהיינו שאינו זוכה אל הקדושה אלא בהקהל עצמו עם הציבור מבקשי ה' אבל מה שנצטוו להשמר מן הדברים המעכבים לעבודת ה' כנזכר לעיל לזה טוב התבודדות ולזה מדויק רש"י מלמד שפרשה זו של קדושים נאמרה בהקהל זו דווקא, וזהו שאיתא במדרש רבה (ויק"ר כד, ט) קדושים תהיו יכול כמוני תלמוד לומר כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם פירוש יכול כמוני שהאדם ירצה להתבודד להיות ביחיד ויסבור שעל ידי זה ישיג הקדושה העליונה, תלמוד לומר, כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם שאין זה אלא בהבורא ברוך הוא לבדו שהוא יחיד ומיוחד אבל אם האדם ירצה להמשיך עליו קדושת הבורא ברוך הוא אי אפשר אלא בהקהל יחד לעבדו שכם אחד כנזכר לעיל:

שיעורי תורה לגברים

יום ראשון 19:30
מבשרת ציון, ביהכ"נ עין חמד

יום שני 17:30 – לפני מנחה
גבעת זאב, ביהכ"נ רח' שבט בנימין

יום שלישי 21:30
הר חומה, רח' שמעון בן חמו 26

יום רביעי 21:00
רח' הלולב 43 ג. זאב משפחת עזריה

יום חמישי 21:00 שיעור – הבן איש חי
רח' האייל 37 ירושלים

יום שבת 14:30
גבעת זאב, ביהכ"נ רח' שבט בנימין

הקדשת העלון

הרוצה להקדיש את העלון לעילוי נשמת, רפואה, זיווג הגון, לפרנסה וכיו"ב וכן הרוצה לתרום לפעילות הרב פולק שליט"א יש לפנות לטל' 050-2057937 אפשרות לעשות פדיון נפש לחולים ע"י הרב.

למני השבת:

בברכת שבת שלום
הרב אורי פולק שליט"א

רמז - בעל הטורים

- א. קדשים תהיו- לעיל כתיב ושמרתם את משמרתי וסמיך ליה קדושים תהיו, שאם ישמור עצמו מן החטא שוב אין חטא בא על ידו ומקדשין אותו מלמעלה.
- ב. אני ה' אלוקיכם- וסמיך ליה דבר אל כל עדת בני, לומר שבני ישראל ייחדו השם ויאמרו ה' אחד.
- ג. עדת בני ישראל- וסמיך ליה קדושים, שדבר שבקדושה צריך עשרה, דהיינו עדה. וכן י"פ ה' אלוקיכם בפרשה זו.
- ד. אני ה' אלוקיכם איש אמו תיראו- לומר ששקול כבוד אב ואם ומוראם ככבוד השם ומוראו וסמיך ליה את שבתותי תשמורו, שאם אמר לו אביו לחלל את השבת אל ישמע לו.
- ה. ובקצרכם- קרי ביה ובקצירכם, שצריך להניח א' מסמ"ך שהוא שיעור של פאה. וד' פעמים לשון קציר בפסוק למעוטי קצרוהו לסטים. כרסמוהו גמלים. שברתו הרוח. אכלתו בהמה.
- ו. לא תלקט- וסמיך ליה לא תגנבו- להזהיר לבעל-הבית שלא יגנוב ממה שראוי לעניים, וכן להזהיר לעניים שלא יגנובו משל בעל-הבית יותר מהראוי כדתנן ב' לקט ג' אינו לקט.
- ז. לא תגנבו- וסמיך ליה ולא תכחשו, שהגנב בא לידי לא תכחשו ולידי לא תשקרו ולידי לא תשבעו.
- ח. לא תלין פעולת שכיר- וסמיך ליה לא תקלל, כי אף אם ילין שכרך אל תקללהו אלא תתבעהו בבית-דין.

רמז - ספירת העומר

מידת השבוע: תפארת (שבוע שלישי)

צדיק המרכבה למידה: יעקב אבינו איבר המרכבה למידה: כללות הגוף

הגדרת המידה: אמת-עסק התורה-התפארות. אמנם לא בעניין גאוה ח"ו, אלא יפאר התורה, ויתאהב של שמים על ידו. וזה יעשה על-ידי שיראה את יופיה של התורה שדרכיה דרכי נועם. עבודה עיקרית: מידת הגאוה

יום לעומר	מידה פרטית	מידה ממ"ח קנייני התורה	הנהגה הפרטית ליום
ט"ו	חסד	במשנה	ישתדל לעזור בכל הקשור ללימוד, ובגופו, כגון להחזיר ספרים לטובת הכלל
ט"ז	גבורה	במיעוט שינה	יתגבר על כל ההפרעות בלימוד (כגון עצלות ודיבורים וכו'), ויתחזק במידת האמת
י"ז	תפארת	במיעוט שיחה	ילמד בהתמדה, ויכוון לעמוד על האמת לא לניצוח. גם יפאר התורה ולומדיה
י"ח	נצח	במיעוט תענוג	יקבע סדרים קבועים ללימוד ויקיימם, ויאמת ויקיים כל מוצא פיו בלי פשרות
י"ט	הוד	במיעוט שחוק	ללמוד בעמידה אם יכול, להדר בקימה בפני ת"ח, ויודה לקב"ה שזכה ללמוד
כ'	יסוד	במיעוט דרך ארץ	יטהר במקווה, וירבה בביהמ"ד (לא בבית) וכל מחשבותיו תמיד רק בדברי תורה
כ"א	מלכות	בארץ אפים	ילמד בפיו ויתפלל על הלימוד, ויכוון לבקש רפואה כדי להרבות כבוד שמים

הדגשות מיוחדות: יזהר ממאכלות אסורות, מקללות, מגזל וגניבה, מהזכרת שם שמים שלא בכונה, ולא יחדש הקדמות. (וספרתם לכם)

דרש - מדרש רבה

קדושים תהיו הה"ד (שם ה) "ויגבה ה' צבאות במשפט" תניא א"ר שמעון בן יוחאי: אימתי שמו של הקדוש ברוך הוא מתגדל בעולמו? בשעה שעושה מדת הדין ברשעים ואית ליה קריין סגיין (יחזקאל לח): והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה'. וכתוב (תהלים ט) נודע ה' משפט עשה בפעם הזאת אודיעם את ידי ואת גבורתי למען דעת צדקות ה' והדין ויגבה ה' צבאות במשפט:

ר' ברכיה בשם ר' לוי אמר הה"ד (שם צב): "ואתה מרום לעולם ה'". לעולם ידך בעליונה. בנוהג שבעולם מלך בשר ודם יושב בדין בזמן שהוא נותן דימוס כל העם מקלסין אותו ובזמן שהוא נותן ספיקלא אין כל בריה מקלסת אותו מפני שהם יודעין שיש שטף בדינו. אבל הקב"ה אינו כן אלא בין במדת הטוב בין במדת פורעניות ואתה מרום לעולם ה' לעולם ידך בעליונה. רב הונא בשם ר' אחא אמר: כתיב (שם קא) "לדוד מזמור חסד ומשפט אשירה לך ה' אזמרה" אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבש"ע, אם חסד אתה עושה עמי אשירה בין כך ובין כך לה' אזמרה. א"ר תנחום ברבי יודן כתיב (תהלים נו): "באלוקים אהלל דבר בה' " אהלל דבר בין כך ובין כך אהלל דברו ורבנן אמרי כתיב (שם קיז): "צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא כוס ישועות אשא "בין כך ובין כך ובשם ה' אקרא. א"ר יודן ב"ר פיליא הוא שאיוב אומר (איוב א): ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך. בין שנתן ברחמים נתן בין שנטל ברחמים נטל ולא עוד אלא כשנתן לא נמלך בבריה וכשנטל נמלך בבית דין. א"ר אלעזר: בכל מקום שאתה מוצא וה' הוא ובית דינו בנין אב שבכלן (מ"א כב): "וה' דבר עליך רעה". א"ר יודן כתיב "ואתה מרום "רוממות אתה נוהג בעולמך נתת כהונה לאהרן לעולם ברית מלח היא נתת מלכות לדוד לעולם שנאמר (ד"ה ב יג) הלא לכם לדעת כי אלוקי ישראל נתן ממלכה נתת קדושה לישראל לעולם שנאמר קדושים תהיו:

ד"א "ישלח עזרך מקדש" א"ר לוי כל טובות וברכות ונחמות שהקב"ה עתיד ליתן לישראל אינן אלא מציון ישועה מציון שנאמר (תהלים יד): "מי יתן מציון ישועת ישראל" עוז מציון שנאמר (שם קי): "מטה עזך ישלח ה' מציון" ברכה מציון שנא' (שם קלד): "יברכך ה' מציון". שופר מציון שנאמר (יואל ב): "תקעו שופר". בציון טל וברכה וחיים מציון שנאמר (תהלים קלג) "כטל חרמון שיויר על הררי ציון כי שם צוה ה' וגו'". תורה מציון שנאמר (ישעיה ב): "כי מציון תצא תורה". עזרה וסיוע מציון שנאמר: "ישלח עזרך מקדש" מקדוש מעשים שיש בידך "ומציון יסעדך" מציון מעשים שיש בידך. אמר הקדוש ברוך הוא למשה: לך אמור לישראל בני כשם שאני פרוש כך תהיו פרושים כשם שאני קדוש כך תהיו קדושים הה"ד קדושים תהיו:

א"ר יהודה בן פזי מפני מה נסמכה פרשת עריות לפרשת קדושים? אלא ללמדך שכל מקום שאתה מוצא בו גדר ערוה אתה מוצא קדושה ואתיא כהדא דר' יהודה בן פזי דאמר: כל מי שהוא גודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש. רבי יהושע בן לוי מייתי מן שונמית הה"ד (מלכים ב ד): "ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלוקים קדוש הוא". אמר רבי יונה הוא קדוש ואין משרתיו קדושים הדא הוא דכתיב (שם): "ויגש גיחזי להדפה". א"ר יוסי בר חנינא: שהדפה בהוד יפיה על דדיה. רבי איבון אמר: מלמד שלא הביט בה מימיו. ורבנן אמרי: שלא ראתה טפת קרי מימיה על סדין שלו. אמתיה דרבי ישמעאל בר רב יצחק אמרה: אנא הוינא משמשא למנוי דמרי ולא מן יומוי חמית מלה בישא על מנוי דמרי. אמר רבי יהושע בן לוי: מפני מה נסמכה פרשת עריות לפרשת קדושים? אלא ללמדך שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה ואית ליה קריין סגיין אשה זונה וחללה וקדשתו כי את לחם אלוקיך הוא מקריב. אלמנה וגרושה וחללה זונה וגו' ולא יחלל זרעו והדין דבר אל כל עדת בני ישראל:

אמר ר' יודן בשם ר' שמואל בר נחמן: משל למלך שהיה לו איפקרסין והיה מצוה את עבדו נערה וקפלה וכו'. אמר רבי שמואל בר נחמן: משל לכהן גדול שהיה מהלך בדרך נזדמן לו חלוני אחד אמר לו: אלך עמך. אמר לו: בני כהן אני ובדרך טהור אני מהלך ואין דרכי להלוך בין הקברות. אם אתה הולך עמי- מוטב. ואם לאו- סוף שאני מניחך והולך לי. כך א"ל משה לישראל (דברים כג): כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך. מהו להצילך? תרין אמוראין. חד אמר להגן עליך להיות צל על ראשו וחד אמר לרוקן כל נכסי האומות וליתן לך. כד"א (שמות ג) "ונצלתם את מצרים" על מנת "והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ערות דבור" ר' שמואל בר נחמן: אמר זה נבול הפה:

רבי אבין אמר תרתין. רבי אבין אמר: משל למלך שהיה לו מרתף של יין והושיב בו המלך שומרים מהם נזירים ומהם שכורים לעת ערב בא ליתן שכרם נתן לשכורים שני חלקים ולנזירים חלק אחד. אמרו לו: אדונינו המלך לא כלנו שמרנו כאחד מפני מה אתה נותן לאלו שני חלקים ולנו חלק אחד? אמר להם המלך אלו שכורים הן ודרכן לשתות יין ולפיכך אני נותן לאלו ב' חלקים ולכם חלק אחד כך העליונים לפי שאין יצה"ר מצוי בהם קדושה אחת, שנאמר (דניאל ג): "ובמאמר קדישין שאלתא" אבל התחתונים לפי שיצר הרע שולט בהם הלואי בשתי קדושות יעמדו הה"ד "דבר אל כל עדת בני ישראל" וכתוב "והתקדשתם והייתם קדושים". ר' אבין אמר: אוחרי משל לבני מדינה שעשו ג' עטרות למלך. מה עשה המלך? נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו. כך בכל יום ויום העליונים מכתירין להקב"ה ג' קדושות. מה הקדוש ברוך הוא עושה? נותן בראשו אחת ושתיים בראשן של ישראל. הה"ד דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו והתקדשתם והייתם קדושים:

איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי וגו':

(מזולתו) זה יתבאר, עם מה שביארנו למעלה, בפסוק זכור את יום השבת, כי המחדש חדושי תורה ביום השבת, גורם כבוד גדול לאביו בעה"ב, כמ"ש בזהר בפרשת שלח, ולכן סמך פה איש אמו ואביו תיראו, לכבדם ביום השבת על ידי חדושי התורה, וזהו ואת שבתותי תשמורו:

תא חזי, כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשריאי על עמא קדישא (בא וראה, כשנכנס השבת נשמות יתרות יורדות לשרות על עם הקודש), ונשמתין דצדיקייא סלקין לעילא (ונשמות הצדיקים עולות למעלה מגן עדן התחתון לגן עדן העליון), כד נפיק שבתא נשמתין סלקין (כשיוצא השבת נשמות עולות למעלה, ואלו הם) אינון דשרו עלייהו דישראל (אותם ששרו על בני ישראל בבחינה נשמה יתרה), ונשמתין נחתין (ונשמות יורדות למטה, ואלו הם) אינון נשמתין דצדיקייא (אותם הנשמות של הצדיקים שעלו לגן עדן העליון עתה יורדות למטה לגן עדן התחתון).

כיוון דסלקין כלהו נשמתין דשארן עלייהו דישראל (כיוון שעלו כל הנשמות ששרו על בני ישראל), סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא (הם עולות ועומדות בדיוקנם לפני המלך הקדוש), וקב"ה שאיל לכלהו מאי חדושא הוה לכו בההוא עלמא באורייתא (והקב"ה שואל את כולם מה חידוש היה לכם בעולם התחתון בתורה, כי מטעם זה יורדת תוספת הנשמה למטה בערב שבת, כדי להשלים חלקה בחידושי התורה, שאין נשמה שלא יהיה לה חלק בתורה וסודותיה, וזהו תיקונה ויפיה בחידוש וגילוי סודות התורה, לכן) זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה (אשרי לנשמה שאומרת חידושי תורה לפניו), כמה חדוה עביד (כמה שמחה עושה וגורם למעלה, כי) קב"ה כניס לפמליא דיליה (הקב"ה מאסף את הפמליא שלו, שהם הנשמות העליונות והמלאכים), ואמר שמעו חדושא דאורייתא דאמרת נשמתא דא דפלניא (ואומר להם, שימעו את חידושי התורה שאומרת נשמה זו של איש פלוני), וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתי (וכל הפמליא של מעלה מקיימים את דברי חידושי התורה, בשתי ישיבות, בישיבה של הקב"ה ובישיבה של מלאך מט"ר-ו), אינון לתתא, וקב"ה לעילא, חתים לההיא מלה (הם למטה, והקב"ה למעלה חותם על אותם הדברי תורה, כלומר הוא מסכים לאותו החידוש).

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא (בא וראה, כשנתחדש איזה חידוש בתורה), ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתי, וסלקי לעילא (ונשמה שירדה בשבת נתעסקה באותם דברים החדשים, ובמוצאי שבת עולה למעלה, אז) כל פמליא דלעילא צייתין לההוא מלה (כל הפמליא של מעלה מקשיבים לדבר התורה ההוא), וחיות הקודש שמצד ז"א (שיש להם ארבע כנפים כנגד חגת"ם דז"א), מתרבן בגדפין (הם מתרבות בכנפיהן, שנשלמות בשש כנפים), ומתלבשן בגדפין (ומתלבשות בכנפיהן, כמו שכתוב בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף).

וכד שאיל לון קב"ה ולא תבין ושתקין (וכששואל הקב"ה את הנשמות אם חידשו בתורה ואינן משיבות ושוקות), כדין חיות הקודש מה כתיב (אז מה כתוב בחיות הקודש) בעומדם (כשהנשמות עומדות בשתיקה מדברי תורה, אז) תרפינה כנפיהם (מתרופפות ונחלשון כנפיהן), כמה דאת אמר כי לא עמדו לא ענו עוד (כשעמדו בשתיקה, ועוד כתוב), וכפתחו (את הספר תורה), עמדו כל העם (דהיינו שתקו).

ואי תימא שתיקא אמאי קרו ליה עמידה (ואם תאמר למה קורא את השתיקה עמידה, ומשיב) אלא בדבורא אית שבעה שייפין דמתנענען בהדיה (אלא בשעת הדיבור יש ז' אברים המתנענעים עמו, שהם) לבא, ריאה, קנה, לשון, שניים, שפון, בשר, ובשתיקה קיימו בקיומיהו בלא נענועא (ובשתיקה הם עומדות במעמדם בלא נענוע), ועל דא קרי לשתיקה עמידה (ועל כן קורא לשתיקה עמידה), ולכן המחדש חידוש ביום חול, עדיף שיכתובו ולא יאמרו, ויאמרו ביום השבת כדי לכבד לאביו ולאמו.

לא תלך רכיל בעמך לא תעמד על דם רעך אני ה':

ירצה, כי רעך הוא בדמותי וצלמי, ונמצא כי השופך דם רעהו, כביכול, כאילו ממעט דמות העליון. וז"ש אני ה', והוא ע"ד מ"ש בזהר על פסוק ולא תענה ברעך עד שקר, דהוי כאלו משקר בקב"ה, דכתיב ביה (משלי כ"ז י') רעך ורע אביך אל תעזוב: עוד ירצה קרוב אל הנזכר, עם היותינו מושכים הפסוק הנזכר, והוא אומר לא תעמוד על דם רעך, עמ"ש אח"כ ואהבת לרעך כמוך אני ה'. וירצה, כי נודע הוא מ"ש חז"ל, על פסוק רעך ורע אביך אל תעזוב, זה הקב"ה, שנאמר למען אחי ורעי. ובזה יתבאר פסוק הנז"ל לא תעמוד על דם רעך פירוש, כי על ידי שפיכות דמים, אתה ממעט כביכול דמות עליון, הנקרא רעך, ועד שם מגיע פגם עון שפיכות דמים. ואדרבא, ואהבת לרעך כמוך, הוא רעך העליון, ואל תפגום בו ח"ו. וביאר מי הוא רעך הנזכר, ואמר אני ה' שהוא רעך:

דין כלאים ושעטנז- כתיב: "שך לא תזרע כלאים ובגד שעטנז לא יעלה עליך"- הנה טעם איסור כלאים באילנות וזרעים הוא במה שהודעתך כי האדם החוטא צריך להתגלגל אחר פטירתו לקבל עונשו, ויש מי שאינו זוכה לבא לעולם הזה כדרך שאר הנשמות, אבל הוא מתגלגל תוך צמח או דומם או בבעל חי או בגוף איזה אדם חי ואין זה מקום ביאורו. והנה יש זמן קצוב בהמשך גלגול הזה ונמצא כי יש במיני הצמחים כגון אילנות או זרעים נשמות מתגלגלים בתוכם עד מלאת ימי גזירתם בכך. ואם תערב זרעים או אילנות אלו עם אלו תגרום רעה ועונש חמור יותר לאותם הנשמות המגולגלות בתוכם, כי יש מגולגל בבחינה אחת ויש בבחינה אחרת ואין בחינותיהם שוות ולכן אין לערבם יחד.